

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

Мѣсечно религиозно списание.

Всичко за «Християнски СВѣтъ» се изпраща до:
Павелъ Мишковъ—Хасково.

АБОНАМЕНТЪ

За год. 10 лв. Единъ бр. 1 лв. Всичко въ-предната.

СЪДЪРЖАНИЕ

«Миръ на земята», отъ Р. Томсжнъ
Милостъ искамъ, а не жертва, прѣвелъ отъ
руски св. Ив. п. Михайловъ
«Дайте имъ вие да ядатъ»
Хроника и бѣлѣжки.

„Миръ на земята“ (Коледни размишления)

Отдавна азъ съмъ билъ съгласенъ съ ония тълкователи на Св. Писания, които изтъкватъ това заключение отъ изучаванята си, че много отъ оплакванията, присмивките, негодуванията и нападките противъ Християнството (ако не и всички тѣ) по причина на войнитѣ и другитѣ смутителни фактори, които чакъ въ тоя 20-ий вѣкъ слѣдъ Христа още слѣдватъ да размиряватъ свѣта, се дължатъ на едно криво разбиране, или поне на едно частично, несвършено разбиране за мисията на Христа въ сегашната епоха на свѣтската история.

Възразителтѣ съ разпалено прѣзрѣние посочватъ особно воденитѣ прѣзъ Християнскитѣ вѣкове войни, и разбира се най-вече ужасната всесвѣтска война, която току-що прѣживѣхме, и питатъ—«Това ли е дѣлото на Княза на Мира?» «Това ли е обѣщания миръ на земята?» Обаче всѣки, който би си сторилъ труда да прониже малко подъ повърхността, скоро би могълъ да види, че тия и подобни на тѣхъ обвинения не се оправдаватъ. Защото забѣлѣжете, че отговора на тия нападки принуждава нападателятѣ да се набождатъ на

единия или на другия рогъ на една дилема. Ние ги питаме — «Какво тогава желаете? Едното възможно нѣщо е, Христосъ съ сила да е налагалъ миръ на земята както си е била тя, или да го наложи на земята сега както си е тя. Въ такъвъ случай земното население е било трѣбвало, и трѣбва сега, покорно, мълчаливо, отчаяно да се примири съ всичкитѣ съществуващи несправедливости у обществения, народния, и международния строй, и така да продължава до край. Това ли желаете? Вие отговаряте—Не! Тогава нищо друго не остава освѣнъ, Христосъ съ сила да промѣни въ мигъ, или въ твърдѣ малко врѣме човѣшкия характеръ, като отнема отъ човѣка свободната му воля, и да го приеме и да дѣйствува по Неговитѣ морални начала и така самитѣ човѣци мирно, но неразбрано и машинално, да поправятъ казанитѣ несправедливости. Това ли приемате? (Мимоходомъ нека загатна, че тия начала, ако бѣха приети, биха засѣгали не само войнитѣ и по-очевиднитѣ несправедливости, но и много други, за които възразителитѣ вѣроятно малко мислятъ,—тѣхнитѣ частни неправди—безчестното търгуване, лукавото адвокатствуване, жестокото третиране на бѣднитѣ и пр. и пр.) Вие пакъ отговаряте—Не! Тогава явствува, че вината не е у Христа, нито у Неговитѣ начала, нито у ония — сравнително малцина — които сж приели и приематъ да се водятъ по тѣхъ, но у огромното мнозинство човѣци, които не сж искали и не искатъ самостоятелно и отъ все сърце да приематъ тия начала и да дѣйствуватъ по тѣхъ».

Това е неизбежно заключение. Хората

навръдъ хвалятъ Христовитѣ начала, обаче сами не прииматъ самоволно да имъ се покарватъ, защото тѣ много болезнено засѣгатъ тѣхния частенъ животъ. Като е тѣй, отъ самитѣ уста имъ се отговаря, че, понеже началата сж похвални, тѣ не сж въ случая виновати; а виновати сж ония, които по самолюбиви съображения не ги пригрѣждатъ.

Тогава Христосъ безсиленъ ли е вече на свѣта? Съпротивлението на самолюбивото човѣшко сърце осуетява ли тоя клонъ на Неговата мисия на земята? Егоистичната пѣсенъ на човѣчеството заглушава ли сладката пѣсенъ на Витлеемскитѣ ангели? Отговарямъ—»Не съвсѣмъ. Христосъ, ако не Му позволимъ да върши за насъ всичко, което Той би обичалъ да извърши, прави каквото може; и то не е малко».

Азъ ще спомена три нѣща. Ето що е първото. Въ Мат. 10:34 се пише, че Исусъ едно врѣме изговорилъ тия думи—»Не мислете, че дойдохъ да туря миръ на земята; не дойдохъ да туря миръ, но ножъ». Изпърво това твърдение се вижда рѣско да противоречи на Христовата титла »Князь на Мира»; обаче въ сжщностъ то не противорѣчи. Защото Господъ нашъ иска да каже, че, колкото и да е силно и настойчиво съпротивлението на човѣцитѣ, все пакъ Неговитѣ начала ще работятъ. Ако за сега човѣцитѣ не искатъ да ги приематъ мирно и радушно, тогава тѣ ще работятъ като квасъ, ще причиняватъ кипежъ, не ще да оставятъ човѣцитѣ на мира додѣто побѣдоносно не взематъ връхъ. Понѣкога кипежа ща бжде буквално съ силата на ножа,—понѣкога иносказано, съ силата на прѣпирня и борба. Но пакъ трѣбва да се забѣлѣжи, че за кипежътъ е отговорно човѣшкото съпротивление; а че Христовитѣ начала не спятъ, но слѣдватъ да работятъ и напръдватъ—за тоя фактъ човѣчеството е имало да се благодари, и ще има до край да се благодари. На работенето на Христовитѣ начала се дължатъ всичкитѣ реформи, голѣми и малки, които сж придобили и прѣобразували Християнския свѣтъ чакъ до отмахването на човѣшкото робство.

И ако сега виждаме събарянето на Германската лъжлива философия какво притежаването на силата оправдава всичко, което притежателятъ ѝ би искалъ да направи чрѣзъ нея, и да виждаме окончателно да се тури край на Турското владичество надъ иноплѣмен-

ни и иновѣрни народности, то хвалата пакъ трѣбва да се отдаде на сжщата причина. Свѣтътъ е ималъ да плаща страшна цѣна за тия послѣдни привилегии; но виновато за това е неговото собствено глупаво и упорито съпротивление на Христа. а не Христосъ. Между това, забѣлѣжете и туй, че всички тия реформи клонятъ къмъ, и приготвяватъ свѣта за, евентуалния. крайния, окончателния и славния миръ; тѣй що Христосъ, ако съ нашето непокорство не Му позволимъ да е Князь на единъ сегашенъ миръ, е не по-малко и неминуемо Князь на мира който има да бжде.

Второ нѣщо ще спомена. Това е, че Христосъ още сега е Князь на единъ вжтрѣшенъ миръ или спокойствие, на което могатъ да се радватъ всички, които дѣйствително вѣрватъ, че Той е на прѣстола Си, управляващъ вървежа на свѣтскитѣ работи по оня пѣтъ, по който трѣбва да вървятъ когато човѣшката воля не е въ хармония съ Божията воля. Тоя пѣтъ обикновено е много по-дълъгъ, по криволиченъ, по трѣнливъ, и по мраченъ отъ пѣтя, по който би могло да вървятъ ако би имало съгласие между Бога и човѣка; все пакъ, обаче, нищо не е въ сила да свали Небесния Царь отъ прѣстола Му. Той въ провидението Си управлява всичко; и ония, които вѣрватъ това и упоаватъ на Него, иматъ пълно спокойствие, понеже сж увѣрени, че края ще излѣзе славенъ и тържественъ, колкото и сегашното може да е грозно и мжчително. Тѣхния хвалебенъ химнъ е Псаломъ 2. Тѣ не забравятъ Христовата насърчителна покана (Лука 21:28) да се възправятъ даже всрѣдъ най-страшни вселенски избухвания, и да си подигатъ главитѣ, защото изкуплението имъ приближава.

Най-послѣ трето нѣщо споменавамъ. Това е, че Христосъ още сега е, както отъ вѣка е билъ и до вѣка ще бжде, Князь на мира, защото дава на прибѣгналата при Него за спасение човѣшка душа тоя миръ, който се придобива чрѣзъ измиването на грѣховетѣ ѝ. и примирението ѝ съ Бога. »Моя миръ ви давамъ«, каза Той въ прѣдвечерието на разпятието Си. »И тѣй, оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога чрѣзъ нашия Господъ Исусъ Христосъ«, обяснява апостолъ Павелъ. Това оправдание прави човѣка да бжде независимъ отъ вънкашнитѣ обстоятелства. Той носи мира си вжтрѣ въ себе си, дълбоко тамъ дѣто нищо не може да го стигне; »за това»,

казва той, »не ще да се убоя ако би се
поклатила и земята, и горитѣ прѣмѣстили
всрѣдѣ моретата, ако и да фучатъ водитѣ
имъ и да се смущаватъ, и горитѣ да се
тресатъ отъ надигането имъ» (Псал. 46: 2, 3).
Р. Томсжнъ.

«Милостъ искамъ, а не жертва»

Мат. 9:13.

Облѣченъ въ злато и коприна,
Напрѣскавъ цѣлъ съсъ ароматъ
Въвъ Божи храмъ и тази година
Яви се съ даръ човѣкъ богатъ.

Съ молитва кротка и смирена
Прѣдъ златния свети олтаръ
Припада рабеки на коѣна
Съсъ дѣтци гълъбини даръ.

И Бога моли съ умилене:
«О Боже, чуй слугата твой,
Какъ вземешъ моя даръ отъ мене,
Благослови вѣмота мой,—

Моитѣ ниви и ливади,
Лозя, градини, пашини.
Моитѣ стада, моитѣ сгради,
Мосто здраве, моитѣ дни.

На Тебъ ще нося, о Всесъзаний,
Въвъ храма ежегодно даръ
Начатки отъ блага обилни
И злато за свети олтаръ.»

Така прѣдъ скринята свята
На Бога молено се той
И чу на жрѣна изъ устата
Нечуто въ живота свой:

«Върни се, богаташо, дѣто
Дългитъ отдавна те зове!
Познава Богъ на тебъ стрѣно
И безъ молитви дарове,

Върни се тамъ при добринитѣ
И вижъ, какъ Богъ те е любилъ;
Сравни вѣмота на другитѣ
Съсъ тозъ, на тебъ шо е харилъ.

Отъ тамъ узнай, какъвъ небето
Отъ тебе, чаде иска даръ,
Какъвъ на тебе въвъ стрѣно
Желае Богъ свещенъ олтаръ.

Любовъ и милостъ—тѣзи жъртви
Желай светата висота,
Не дарове нищожни, жртви
И не молби за суета;

Не тука прѣдъ олтара вжати
Къ нужетъ твой даръ, олей,
А тамъ на страждущий познати
На ранитѣ му го излѣй:

Съ злата, съсъ помощъ благотвори
Зарадъвай гледи въ сирѣкахъ,
Тогазъ душата ти свободна
Отъ зло не ще да има страхъ.»

Богатий съ трепетъ и вълнение
Отъ храма, съ дара неприетъ,
Се връща въ своето владѣне
Познавъ дългитъ си за изпрѣдъ.

25 I 1919 г.

Прѣдъ. отъ руски свещ. Ни. п. Мехъидовъ.

„Дайте имъ вие да ядатъ“

Мат. 14:15—21.

Има хора, които не вѣрватъ въ чуде-
сата на Христа. Азъ вѣрвамъ. Ако може-
те да отмахнете чудесата отъ живота на
Христа, вие ще разглобите цѣлата исто-
рия. Защото божеството и свѣрхестестве-
ното у Христа е основния камъкъ на цѣл-
лата история.

Четохъ веднажъ, че единъ проповѣд-
никъ въ една своя проповѣдь заявилъ: «чу-
десата на Исуса Христа сж по-вече прѣч-
ка, отколкото помощъ». И почналъ да о-
беснява това чудо така:

—Ученицитѣ като видѣли, че се смрък-
вало, казали на Исуса: «Учителю, Ти за-
държа този народъ много; вѣрме е за ве-
черя; пусни ги да отидатъ до града и взе-
матъ нѣщо за ядене».

—Не сте ли взели съ себе си ядене,
попиталъ Исусъ.

—О, да! малко; но какво е това за да
се нахрани този гладенъ народъ?

—Добрѣ, казалъ Исусъ, донесете как-
вото имате и ние ще го сподѣлимъ.

Тогава единъ отъ народа близо стоящъ
до Исуса казалъ—каково ще правите?

Отговорили му: »Исусъ ще раздѣли
хлѣбътъ си съ народа».

А, казалъ той; това е едничкитъ про-
повѣдникъ, когото съмъ видѣлъ да прак-
тикува каквото проповѣдва. И той веднага
извадилъ отъ торбата си яденето и го далъ
на Исуса да го раздѣли. Така направилъ
трети, четвърти, всички, и цѣлото множе-
ство се нахранило.

Тѣй мнозина обесняватъ това чудо. Но, приятели, всѣки опитъ отъ наша страна да обеснимъ чудесата Исусови чрѣзъ разума въвежда ни въ по-дълбока тъмнина. Господъ си знае работата и глупаво е да седнемъ да обесняваме божиитѣ дѣла съ нашиятъ малъкъ умъ.

Като приемемъ това чудо, тѣй както е прѣдадено въ Евангелието, азъ искамъ да извлечемъ нѣкои практически уроци:

Първо, свѣтътъ е гладенъ. Исусъ е стоялъ лице срѣщу лице съ задачата на физическия гладъ, тѣй както ние сега стоимъ »Сиромаситѣ винаги ще имате съ себе си«, казалъ Той. Сжществува економически идеалъ, щото всѣки да има работа, но никога това нѣма да се постигне. Азъ бихъ желалъ да видя това врѣме да дойде въ тая страна.

Но, прѣдъ насъ е задачата днесъ, не само на физическия гладъ, но и духовниятъ. Ако трѣбва да върваме всичко което се пише и говори, излазя, че настоящиятъ свѣтъ се отвърщава и е равнодушенъ къмъ религията на Исуса Христа. Азъ вървамъ, противното да е истината. Азъ вървамъ, че въ никое друго столѣтие не е имало такъвъ голѣмъ гладъ за дѣйствително-истинната религия, както въ нашето врѣме. Свѣтътъ не се отвърщава отъ религията на Исуса Христа, но се отвърщава отъ обрядността, отъ формализма и отъ суевѣрията въ които религията е забулена. Има нѣкои нѣща за които този старъ свѣтъ гладува, но има нѣкои нѣща за които този старъ свѣтъ не гладува и не иска да знае за тѣхъ и колкото по-скоро църквата открие и разбере това и го храни за каквото гладува, толкова по-скоро тя ще заеме мѣстото си и ще изпълни мисията си. Свѣтътъ не е гладенъ за религия на формализма. Имало е формалисти въ днитѣ на Исая, които приравнили религията до етически кодексъ—сборникъ отъ закони. Нѣкои хора мислятъ, че защото тѣ отиватъ на черква въ св. недѣля заранъ и ако сж евангелисти пѣятъ пѣсенъта »Менъ обича Исусъ«, или ако сж православни запалятъ една свещъ и пуснатъ нѣколко стотинки въ дискаса, мислятъ че това е всичко което има да вършатъ на този свѣтъ.

Това е което хората вършатъ днесъ, и мене ми е чудно, че Богъ продължава да ни търпи и благославя. Защо ми е множеството на жертвитѣ ви, говори Господъ:

ситъ съмъ отъ всесѣжния на овни и отъ тлъстина на огоени. И не ми е угодна кръвъ отъ юнци, или отъ агнета или отъ ярци. Досѣждение сж за мене дотегна ми да ги търпя».

Нашиятъ свѣтъ е почналъ да разбира че религията не се състои въ вършене на извѣстни нѣща, извѣстни обряди, но тя се състои въ вършене на всичко по начинъ по какъвто Богъ заповѣдва да се извърши. Моленето не е знакъ на набожностъ; четене Библията не е знакъ на набожностъ; отиване на черква не е знакъ на набожностъ; участие на тайната вечера не е знакъ на набожностъ. Дѣйствителната религия не е въ молитви, или четене св. Списание, или отиване на черква, или извършване обряди; но въ качеството на живота, което тѣзи нѣща създаватъ въ насъ, и ако съблюдаването на тѣзи нѣща не създаватъ святъ животъ въ васъ, тогава безразлично е да ли се молите или не, да ли ходите на черква, или не. »Не всѣки който ми вика Господи, Господи, ще влѣзе въ царството небесно.« Много пжти така нареченото религиозно съблюдение може да стане прѣчка на самата религия.

Четохъ за едно сѣмейство, което имало извѣстенъ видъ религиозенъ духъ. Изградили си единъ хубавъ домъ и всичко поставили на мѣстото му, освѣнъ домашниятъ олтаръ, който билъ направенъ отъ благоуханно дърво, но незнаели дѣ да го поставятъ Жената каза: »да го поставимъ въ кухнята, защото тамъ азъ катядневно се боря съ мжнотии«. »Не«, казалъ съпругътъ. »да го поставимъ въ моя кабинетъ, защото тамъ азъ имамъ най-голѣмитѣ главоболия«. Синътъ се отзовалъ: »нека го поставимъ въ приемната стая, щото когато дойдатъ приятели да видятъ олтаря и това ще имъ обърне внимание, че религията има добро мѣсто въ този домъ«.

Тѣ почнали да се прѣпиратъ, почти се скарали и като видѣли, че олтарътъ ще наруши доброто живѣне въ дома имъ, казали: »нека питаме какво ще каже най-малкия, дѣтето което седяло при огъня и наблюдавало пламачитѣ. »Твоята дума ще е рѣшающа, казали му тѣ, »кажи ни дѣ да поставимъ олтаря?« »Огъня загасва вече, азъ мисля да го поставимъ въ него«, отговорило малкото дѣте. И тѣ тѣ турили олтаря въ огънятъ и като горѣлъ, стаята се изпълнила съ благоухание отъ дър-

воту, отъ тамъ благоуханието изпълнило кухнята, и кабинета и гостната стая и всѣка частъ на дома. Поучението на тая исторійка е ясно: трѣбвало да се разруши, да се изгори олтарѣтъ, прѣди да изпълни назначението си: Има хиляди нѣща, които трѣбва да се изгорятъ, прѣди религията да може да извърши каквото тя трѣбва да извърши. Днесъ формализма заема мѣстото на религията. Религията не може да изпълни мисията си, защото тя е одушена, умъртвена отъ сума несжществени нѣща. Хората допускатъ формитѣ на религията да заематъ мѣстото на самата религия. Формализма е който свѣтътъ се отвърщава, а не религията. Хората днесъ замѣстватъ правдата съ обрядността, духътъ съ буквата, живота съ думитѣ. Фарисеитѣ били набожни църковници, разпнали Исуса Христа. Фарисеитѣ били постоянно противъ Исуса, дебнели да Го ловятъ въ думи, изопачвали словата Му, безпричини Го обвинявали, и най-послѣ сплѣли търне за главата Му, защото фарисеитѣ замѣстили божитѣ заповѣди съ своитѣ традиции. Нашата опасностъ не е въ кипежа на религиозния казанъ. Днесъ нѣма нужния ентусиазмъ въ религията. Опасността е, че огъня ще загасне и кипежа ще спрѣ.

Свѣтътъ не е гладенъ за религиозни теории. Бѣше врѣме, когато хората съ интересъ отиваха да слушатъ сказки върху религиозни учения и теории. Днесъ хората сж изгубили интересъ въ тоя типъ религия, която изразходва енергията си въ аргументи и словопрѣния. Свѣтътъ е гладенъ за религия не на теория и рецепти, но за религия на практика и животъ. Свѣтътъ не е гладенъ за религия на социално служене безъ Исуса Христа. А днесъ ние виждаме че тъкмо това се върши. Ние имаме благотворителни комитети чужди на Христа и неговиятъ духъ. Питаха ме нѣкои, защо излѣзнахъ отъ комитета за помагане на бѣднитѣ въ Варна. Отговарямъ само съ една рѣчь: защото това е комитетъ чуждъ на Христовия духъ. Ще ви кажа какво азъ ще сторя: Азъ ще дойда съ васъ въ всички движения и организации на социално служене, които иматъ за цѣль повдигането на човѣчеството, ако дадете на Исуса Христа подходящото мѣсто. Но когато вие ритате Исуса и Го изгонвате отъ комитета, азъ ще ви напусна.

Исусъ казалъ: елате слѣдъ мене и азъ

ще ви направя ловци на човѣци, не доставчици и хранители на овци.

Въ много черкви 9—десети отъ енергията се изразходва въ хранене на овци. Педесетъ недѣли въ годината тѣ хранятъ овцитѣ и само двѣ недѣли тѣ хранятъ козитѣ които сж вънъ отъ черква. Не казвамъ, че овцитѣ не се нуждаятъ да бждатъ хранени. Но, най-добриятъ начинъ да се нахранятъ деведесетъ и деветъ е да се оставятъ тѣ за малко и да се потърси изгубената.

Исусъ не е казалъ: елате слѣдъ мене и азъ ще ви направя хранители на кози. А пъкъ хората сж подъ тая безумна измама, че мисията на религията е да съберете козитѣ и да ги култивира така щото тѣ да станатъ въ послѣдствие овци въ божията кошара чрѣзъ нѣкой умственъ процесъ. О, приятели, вие не можете да обърнете коза въ овца чрѣзъ каква да е диета или система. Вие не можете да привлечете нѣкого въ царството божие, както го заличате въ черква. Вие не може да дадете една чаша чай и бѣлъ хлѣбъ за да промѣните сърцето на човѣка. Тѣзи нѣща сж добри на мѣстото си, но тѣхното мѣсто не е въ Христовата религия, и колкото по-скоро църквата разбере това, толкова по-скоро тя ще извърши работата си. Несравнено добро нѣщо е да дадете нѣкому легло, храна и работа. Добро нѣщо е да се издигнатъ сиропиталища и сторониталища, училища и университети, но пжтя за царството божие не е прѣзъ кой да е видъ социално служение, нито прѣзъ кое да е училище или университетъ; пжтътъ за царството божие е прѣзъ кървавата пжтека на Христовиятъ кръстъ.

Църквата е едничкиятъ божественъ назначенъ институтъ, който да храни духовно този свѣтъ. Вие сте заблѣзали отъ описанието въ Евангелието, че Исусъ не нахранилъ множеството; той само създаде храната, съ която да се нахрани народа като накаралъ ученицитѣ си да я раздадатъ. Той не билъ келнеръ на тая голѣма трапеза, а снабдителъ, доставчикъ. Така сжшо, Той създаде храната за духовно гладниятъ свѣтъ, но раздаването на тази храна на народа е въ ржцѣтъ на Неговитѣ послѣдователи и деветъ десети отъ църковнитѣ въ черква днесъ не правятъ нищо за да доведатъ свѣта при Исуса.

Исусъ отъ Назаретъ е приготвилъ спасение — това което ще нахрани духовно

гладниятъ свѣтъ, но Той е повѣрилъ на послѣдователитѣ си мисията да кажатъ на свѣта за тая храна и да му я поднесатъ. Има много организации, които проповѣдватъ добри учения, но църквата на Исуса Христа е и ще си остане послѣдниятъ институтъ къмъ който хората трѣбва да се обърнатъ за послѣдния дума върху задачитѣ на дома, спасение и човѣшката участъ.

Хората не се задоволяватъ съ философия, наука и новитѣ учения на дявола съ които мнозина искатъ да хранятъ гладниятъ свѣтъ. Когато скръбта на тая земя те притисне, едничкото утѣшение което можешъ да намѣришъ е въ Евангелието на Исуса Христа. Когато загуба, нещастия, мизерия, лишения, болѣсти, гладъ, война, страдания и ужаси крушатъ сърцата на хората, само религията на Исуса Христа може да ни запази твърди и непоколебими. Съ вашата научна теория вие може да отидете въ стаята на болния, или при опечалената майка която е изгубила сина си и да ѝ обясните съ помощта на вашата наука, че геологическа необходимостъ е била да умрѣ нейния синъ, да спрѣ да съществува, и че слѣдъ педесетъ милиона години отъ днесъ тя и вие и азъ ще бждемъ научни примѣри на нѣкоя геологическа скала носящи бѣлѣзитѣ на несъществуваща раса. Кажете ѝ всичко каквото вашата наука ви е научила и ако тя не се е утѣшила, тогава азъ ще отида при нея съ библията и въ половина часъ прѣкаранъ въ молитва и четене словото, сълзитѣ ѝ ще засъхнатъ и тая къща отъ пода до тавана ще бжде осияна съ небесна свѣтлина. Азъ не вѣрвамъ въ тая незаконно родена теория на еволюцията. Ако вие вѣрвате, че вашиятъ прѣ-прѣ-прѣ-прѣ-дѣдо е билъ маймуна съ овита опашка около клонѣтѣ на дърветата, добръ, на добъръ ви часъ; но не смѣтайте менъ въ това число. Моята голѣма книга казва, че азъ нося подобрието, образа на Бога. Да, хората не се задоволяватъ съ мъгливи философии.

Тѣ искатъ Бога; тѣ искатъ Христа. Тѣ не искатъ човѣшки глупости и теории. Тѣ сж болни отъ програми и учение. Тѣ искатъ нѣщо друго. Черквата привлича ли гладното множество на нейната трапеза за да му даде нѣщо да яде? У насъ па и другадѣ въ свѣта, черквата прѣживява криза. Вие не може да отречете че има пропасть между черквата и човѣчеството.

Една голѣма частъ отъ обществото нѣ-

ма никаква връзка съ църквата. Други само по тевтеръ сж християни. Други пъкъ иматъ видъ на набожностъ—ходятъ на черква, но не показватъ нуждния интересъ къмъ нея, лишени сж отъ силата на благочестието.

Трѣбва ли свѣта да се обърне къмъ друга трапеза и да остави черквата?

»Нѣма нужда да си отидатъ, казалъ Исусъ, »дайте имъ вие да ядатъ«. Църквата има сила да нахрани гладното множество и може да го нахрани като направи каквото Исусъ направилъ, когато билъ на земята и нахранилъ петъ хиляди души, чрѣзъ мудро употребление на това което тя има на ржка и чрѣзъ силата и благословението на Бога върху това което тя има въ ржката си.

Какво има църквата въ ржката си съ което да храни множеството? Тя има двѣ нѣща—принципи, които практикувани въ живота на личността и обществото, ще рѣшатъ всѣка задача която смущава днесъ хората.

Тя има истина въ ржката си. Що е истина? Истина е Словото Божие. Истината е, че има небе за спасенитѣ и пъкълъ за непокаянитѣ. Истина е, че има спасение чрѣзъ покаяние и вѣра въ пролѣтата кръвъ на Исуса Христа; истината е, че има личенъ дяволъ и че спасението не е чрѣзъ добри дѣла. Азъ съмъ срѣщналъ мнозина глупци които казватъ: »имай добри мисли, чети добри книги, върши добри дѣла и ще отидешъ въ небето«. Ако вършишъ само това, и нищо друго, ще отидешъ въ пъкъла. Защото иначе всѣки щѣше да стане спасителъ за себе си, и не ще имаше нужда да идва Исусъ Христосъ.

Църквата има принципи — истина и справедливостъ. Справедливостта ще накара капитала и труда да се хванатъ за ржка. Сега капиталиститѣ сж слѣпи прѣдъ Христовата проповѣдь на планината; тѣ сж слѣпи прѣдъ златното правило. Отъ друга страна, работницитѣ сж слѣпи къмъ евангелието на взаимни общи интереси, слѣпи прѣдъ факта, че едничкото реално добро е доброто на всички.

Слѣпи! Това е мжнотията съ насъ днесъ—ние сме слѣпи. Ние виждаме и гледаме всичко отъ наша тѣсногрудна точка зрѣние. Църквата има истина и справедливостъ, чрѣзъ които Богъ ще прѣвърне този старъ свѣтъ въ рай на благословение и лѣвътъ и агнето ще лежатъ заедно.

Църквата има чистота, която ще прѣчисти грѣховеѣ на обществото. Сводничеството ще прѣстане и нѣма да има хиляди жени разорени всѣка година. Църквата ще промѣни много нѣща, ако хората почнатъ да живѣятъ както Исусъ училъ.

И най-послѣ, църквата има лице, което е силно за да създаде и да направи всѣки единъ отъ тѣзи принципи силни въ живота на хората, и това лице е Исусъ Христосъ, Синътъ Божий. Скептицитѣ казватъ: »ако християнството проповѣдва само принципи, вмѣсто личностъ, ще го слѣдваме«. Църква която проповѣдва принципи безъ личността на Исуса, се е изродила въ забавително бюро и не струва да запълва мѣстото което заема. Когато проповѣдникъ и черква почнатъ да проповѣдватъ принципи безъ Христа, и двамата—проповѣдника и църквата ще паднатъ. Има хора които се мжчатъ да спасатъ човѣка, чрѣзъ принципи, вмѣсто чрѣзъ Христа. Но, истината, никога не е силна. додѣ не е въплотена въ личностъ. Исусъ въплоти въ себе си истината и каза: »Азъ съмъ истината, вземете я! Хората казватъ: «ние ще вземемъ истината, но не искаме Исуса». Да, но ако изоставите Исуса всичката истина на земята никога не ще може да ви спасе и вие ще отидете въ пѣкъла съ истината въ ржката си, но отхвърлили Исуса. Чистотата безъ Исуса Христа никого нѣма да спасе. Не принципи, а Исусъ е който спасява. Исусъ казалъ »слѣдвайте Ме«, и причината за гдѣто християнството стои надъ всички други религии е, че то има жива личностъ, Спасителъ, когато другитѣ прѣдставятъ само принципи и учения. Всички други религии сж основани на правила, но християнството е основано на личността на Исуса Христа, Синътъ Божий.

Всѣка друга религия е религия която човѣкъ ако иска трѣбва да пази, но християнството е религия която ви пази.

Приятелю! задачитѣ които има да рѣшаваме, сж морални, а не умствени. Борбата която водимъ е противъ тъмнината на този свѣтъ. Имашъ ли нѣкои рани да покажешъ че си участвалъ въ битката противъ кривото и невѣрието? Много често ние слушаме въ нашитѣ дни да се говори: »менъ ме раниха при Битоля«. Менъ ми вчупиха крака при Одринъ. »Азъ углушахъ въ боя при Нишъ«. Когато боя ще се свърши между този старъ свѣтъ и Исуса Христа, ще имате ли нѣкоя рана за

да посочите че вие сте били на огнената линия за Христа? Мнозина иматъ рани за дявола. Такива ще видите по улицата; въ затвора, въ болницата; всѣкждѣ. Съ единъ приятелъ отъ Цюрихъ, раздавахме пари на плѣнницитѣ. Въ една дъсчена барака лежеха 200 души. Питахъ отъ какво сж болни? Казаха ми: всички сж заразени отъ венерически болѣсти. Да, вие всѣкждѣ ще намирихте хора съ рани, които посочватъ че сж на страната на дявола. Имате ли вие нѣщо на себе си да посочите че сте се борили за Христа, отъ къмъ Христа и никога не сте взимали страната на дявола? Христосъ има рани които показватъ колко много е сторилъ. Рани на ржцѣтъ си, рани на главата си, рани на нозетѣ си, рани на гърдитѣ си.

Когато властѣта въ Шотландия иска да събере войска, взиматъ дървенъ кръстъ, запалятъ го и го носятъ по улицитѣ. Хората като го видятъ, знаятъ значението му и веднага се нареждатъ подъ знамето и се биятъ въ името на Шотландия. Азъ дохождамъ между васъ съ кръста на Сина Божий, който кръстъ пламти, съ страдания, триумфъ, побѣда и слава. Кои отъ васъ ще се нареждатъ подъ кръста на Христа?

Хроника и бѣлѣжки.

Съ този брой ние завършваме годишното течение на сп. »Хр. Свѣтъ«. Редакцията благодарна на всички които сж ѝ сътрудничали въ списването, и на ония които сж разпространявали списването. Поради високитѣ цѣни на хартията и печата, принудени сме да увеличимъ абонамента на 20 лева годишно. Сжмо по прѣдплатитѣ се напраща списването.

Сборътъ на евангелскитѣ църкви въ Южна България, който се държи въ Пловдивъ, на 27 ноември до 1 декември отбѣлжа нѣщо, което не можеѣ да минемъ мѣкомъ. По отношение на тѣй нареченото »Ново богословие«, което се въпса, между нашитѣ църкви, отъ лица облечени съ църковна властъ, се взе резолюция, макрѣт и подписана, да не се даватъ амвонитѣ на нито единъ отъ тѣзи рушители на българския евангелизъмъ, които майсторски и прикрито прокарватъ не християнски идеи и вѣрвания. Ние поздравляваме проповѣдницитѣ на Евангелието за това тѣхно рѣшение. Братя, дръжте крѣпостѣта! Половинъ вѣкъ е работено да се лагради вѣрата у много български сърца—вътръ въ Бога Огня, Святъ Му Исуса Христа, и Духъ Святъ; въ божествения авторитетъ на св. Писание—плѣтата Библия и възможността на изкуствителната Хри-

стова жертва. Кръстете тази въра! Борете се и недопушайте сатана да внесе верба въ насъ. Новото богословие, което е другъ видъ безбожие, дошло отъ църквата.

Бюрото на Въздръжателния съюзъ въ своето месечно заседание държало въ Пловдивъ на 30 ноември рѣши: да се издава сп. Въздръжателъ вѣкъ идущата 1920 год.; опълкомни българскиятъ евангелизаторъ Пав. Мишковъ въ обиколката си, да държи въздръжателни събрания, поне едно на всѣко мѣсто, и тамъ гдѣто има въздръжателна дружина да изучи състоянието ѝ, и да събере припадащата се сума дължима на съюза. Нуженъ е по силенъ гласъкъ на това велико движение у насъ. Тръзвеността трѣбва да се насърчи, подкрѣпи и засили верба въ народа ни, ако искаме да имаме здраво поколение.

Финансовата комисиия при конференцията на евангелските църкви въ Сѣверна България, подиръседателството на Д-ръ К. Баунтъ е постановила да се увеличи веднага заплатата на пастиритѣ, въ сѣверна България, до 1200 лева мѣечно. Това трѣбва да стори всѣка църква, и да избави пастира си отъ страданията, на които е изложенъ съ малката ѣмъ заплатата при меншовѣрната скупостъ.

Американското списание The Christian Advocate съобщава, че една комисиия отъ трима епископи, между които е Епископъ Бартъ, е отишълъ за Европа и Балканитѣ за да изучи духовнитѣ нужди на различнитѣ държави. Очаква се тази комисиия да посети и България. При нейното пристигане, ще се държи годишната конференция на евангелските църкви въ сѣверна България. Епископъ Нюлсътъ се е завърналъ отъ Америка въ Цюрихъ и се очаква да посети България.

Пастиръ Ст. Томовъ е взмѣстенъ въ Свищовъ, а на неговото мѣсто е отишълъ пастиръ Захаръ Димитровъ. Варненската църква настоява за завръщането на пастира си Павелъ Мишковъ.

Въ Пловдивъ и София, евангелските църкви се приготвяватъ за религиозно-сѣжителни събрания. Тѣ сѣ поканили пътующиятъ евангелизаторъ Пав. Мишковъ да води тѣзи събрания. На първо мѣсто стои Пловдивъ. Пие съобщаваме това, за да поканимъ чадата божии всждѣ да се молятъ за тѣзи двѣ църкви. Направете го особенъ предметъ на молитва. Нема всички се следениятъ и винаги къмъ Бога за дълбоко духовно пробуждане и за гостни благословения: за раздвижване на старитѣ членове и привличане нови. Молете се, агитирайте, помогнете!

Редакцията на сп. »Хр. Свѣтъ« честити всички свои читатели послучай Р. Христосъ и Новата година.

Печати. «Свѣдѣния» — Хасково.

Миръ! — искате ли — Миръ!

О, вий, кои жадувате за Миръ
И братство да замѣсти лудостта:—
Заработете за Правдивостта
Между народитѣ по земний ширъ:
Безъ правда нѣма, ни ще има, Миръ.

Трудете се и казвайте безспиръ:
«Безъ правда нѣма, ни ще има, Миръ!»

Радете и повтаряйте това
На всѣки попъ, учителъ, вѣстникаръ,
Държавникъ, депутатъ и главатаръ—
Въ ума на всѣка мозъчна глава
Вгледете тѣзи спасителни слова:—

»Безъ правда нѣма, и не може, Миръ;
Безъ правда нѣма, и не трае, Миръ!»

Ст. К. В.

Красносело, при София.

Имали нѣкаква промѣна въ вашия животъ?

Въ едно село живѣше единъ земеделецъ, който бѣше прочутъ по своя силенъ гласъ. Когато проклиналъ копитѣ си, гласътъ му се чувалъ на единъ километъръ далече! Човѣкъ съ такъвъ характеръ и съ такъвъ навикъ не се промѣня лесно! Но той дешелъ въ стирисковение съ Исуса Христа и Неговото Евангелие и веднага се промѣнилъ. Никой вече не го чувалъ да кълне копитѣ си.

Джонъ Уесли веднажъ казалъ: »Азъ не давамъ вчупена пара за религията на когото и да е, ако неговитѣ конѣ и кучета не виждатъ разликата«.

Каква е вашата въра? Какви сѣ признатѣ че вие сте религиозенъ човѣкъ? Ученаякъ ли сте въ училището на Исуса Христа? Знаятъ ли това вашитѣ съседъ? Слугитѣ ви знаятъ ли го? А жена ви?

Това отъ което свѣтътъ се нуждае днесъ е: Християни които нанстина живѣятъ Христовия животъ. Ти такъвъ ли си?

Помнѣте милионитѣ фодъ. Българскиятъ евангелизъмъ е на испытание. Новото врѣме иска нови жертви. Дайте колкото можете! Завѣшайте нѣщо. Стига вече думи, думи. Покажете че обичате това дѣло. Дайте ни дѣла! Стари евангелисти, вие си заминавате—какво ще ни оставите? Богъ ви е благословилъ. Исусъ ви е далъ хиляди благословение. Вие какво сте дали за Него? —Дайте, сега дайте щедро за милиония фондъ?

—Най-бѣдниятъ човѣкъ, който нѣкога е живѣлъ, е богатиятъ, който не дава отъ имота си.